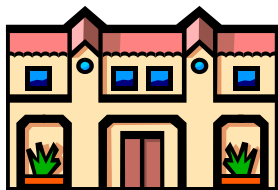

SENIORSKÝ KOUTEK

Ročník 21

Číslo 10

ŘÍJEN 2021

Domov pro seniory Třebíč
Koutkova – Kubešova
příspěvková organizace
Koutkova 302
674 01 TŘEBÍČ

Uvnitř tohoto čísla:

Ohlédnutí
Připravujeme
Přečetli jsme za vás
Zdraví
Bylinky
Příspěvky
Fotografie z akcí
Kdo vymyslel
Trénování paměti
Lidské osudy
Pranostiky
Křížovky
Zasmějte se s námi
Kronika
Citáty

Ohlédnutí za měsícem ZÁŘÍ

DpS Koutkova

[illegible]

- Individuální činnosti
- Dopolední kluby v hobby, ve školící místnosti, v TV místnostech...
- Skupinová cvičení na patrech
- Individuální projížďky v zahradě domova
- Hudební dopoledne s dobrovolníkem p. Matějů 6.9.
- Galakonzert: Bazilika 9.9. Gabriela Beňáčková – soprán, Jakub Pustina – tenor, Marta Vašková - piano
- U3V – 15. 9. Svět mikrobů I.
- Důchody 15. 9.
- Veletrh sociálních služeb – 21.9.
- Dobrovolníci 23. 9.
- NAROZENINOVÁ KAVÁRNIČKA 21. 9. hudba: p. Fialová, p. Švarc

Připravujeme v měsíci ŘÍJNU

[illegible]

- **Individuální činnosti**
- **Dopolední kluby** v hobby, ve školící místnosti...
- **Odpolední setkávání** v TV místnosti, **CUKRÁRNA** – posezení u hudby...
- **Skupinová cvičení na patrech**
- **Výlety a vycházky po okolí na přání (dle počasí)**
- **Sportovní dopoledne** – DpS Kubešova – **5. 10. v 9.30 hod.**
- **Den otevřených dveří** – **6. 10.**
- **Volby 2021** – **8.10.**
- **Ukázka dravců** – **12.10. ve 13.30 hod.**
- **U3V** – **6. 10.** Svět mikrobů II.
13. 10. Svět mikrobů III.
27. 10. Kosmické počasí
- **Důchody** **15. 10.**
- **Hudební vystoupení ZUŠ** – **18.10. v 15.00 hod.**
- **NAROZENINOVÁ KAVÁRNIČKA** **20. 10. od 14.00 hod. v atriu** – oslava všech obyvatel našeho domova, kteří se narodili v měsíci říjnu /hudba: p. Jireček /
- **Pěvecký koncert** – Jakub Pustina – tenor, Gabriela Beňačková – soprán
Marta Vašková – piano (datum upřesníme)
- **Dobrovolníci** **29. 10. v 15.15 hod.**

Mše Církve římsko – katolické
v sobotu 2. 10. ve 14.00 hod.
v kapli sv. Josefa v 1. patře

Ohlédnutí za zářím

- *Tvořivé dílny*
- *Procvičování paměti*
- *Filmové hodinky*
- *Skupinová cvičení*
- *Sportovní hry*
- *Posezení v zahradě a na terase*
- *Kavárnička s oslavou narozených v měsíci září*
- *Vycházky mimo domov*
- *Setkání s dobrovolníky z Dukovan – 9.9.*
- *Důchody – 15.9.*
- *Kadeřnické služby – 14.9.*

Připravujeme v měsíci říjnu

- *Tvořivé dílny*
- *Procvičování paměti*
- *Filmové hodinky*
- *Skupinová cvičení*
- *Sportovní hry*
- *Vycházky mimo domov*
- *Kavárnička s oslavou narozených v měsíci říjnu – upřesníme*
- *Soutěž v rámci týdne soc. služeb – 5.10. v 9.45 hod.*
- *Dobrovolníci z Dukovan – 7.10.*
- *Návštěva p. Kunce s ukázkou zvířat našich lesů – 12.10.*

Mše svatá v měsíci červenci a srpnu
Ve středu **13.10. a 27.10.** ve 14.15 hod.
ve společenské místnosti ve druhém patře
slouží římskokatolický kněz **Václav Kříž**

28. října - Den vzniku samostatného Československa

28. říjen se
v České
republice slaví
jako státní
svátek i po
oddělení od
Slovenské
republiky 1. ledna
1993. Slovensko
po rozdělení na
rozdíl od Česka

tento den jako státní svátek už neslaví.

Jako státní svátek byl 28. říjen prohlášen 14. října 1919 Národním shromážděním.

Jak k tomu došlo?

Vyhlášení samostatného Československa předcházela dlouhá doba v rámci Rakouska-Uherska, které většina české společnosti nikdy nepřijala za své. Český stát včele s těmi nejodvážnějšími měl snahu o posílení národní identity a emancipace v rámci monarchie.

Počáteční snaha o prosazení samostatnosti byla hned na začátku potlačena začátkem první světové války v roce 1914 a národní otázky byly odsunuty. Proces

odtržení od Rakouska-Uherska se začal formovat během první světové války, kdy se ukázala neudržitelnost dosavadního vývoje. Byl ustanoven Národní výbor, který se otázkou osamostatnění začal zabývat. V Paříži byla založena prozatímní československá exilová vláda Tomášem G. Masarykem, Milanem Rastislavem Štefáníkem a Edvardem Benešem. Tito tři byli klíčovými osobnostmi

v osamostatnění Československa. Vláda měla podporu i z domova, protirakouský odboj ve státě byl soustředěn v tajném orgánu zvaném Mafie.

<https://www.seznamzpravy.cz/clanek/28-rijen-1918-vznik-ceskoslovenska-8124>

A close-up photograph of a white ceramic cup filled with a dark red liquid, likely rosehip tea. The cup is garnished with a sprig of fresh rosehips and green leaves. In the background, a white teapot and a small white bowl containing sugar are visible on a rustic wooden surface. Fresh rosehips are scattered around the cup, adding to the natural and healthy theme of the image.

S tím je srovnatelný pouze obsah tohoto vitamínu v černém rybízu (200 miligramů), ten je ale třeba zakoupit nebo si na zahrádce vypěstovat. To samé platí o červeném rybízu (115 miligramů), zelí (49 miligramů) nebo květáku (40 miligramů). Někdejší symbol vitamínu C – citrusy – jej obsahují

zhruba 40 miligramů a taková jablka přibližně 20 miligramů ve 100 gramech dužniny.

Vitamín C v českém ovoci

Sbírat a konzumovat plody šípky se tedy skutečně vyplatí i přesto, že se keře šípků brání před sběrači množstvím pichlavých trnů. Koncentrace vitamínu C a jeho využitelnost z plodů je nicméně závislá na celé řadě faktorů.

Jak v šípku zachovat co nejvíce vitamínu C

Množství vitamínů ovlivňuje mimo jiné doba sběru, způsob sušení, skladování i vlastní příprava nápojů nebo pokrmů. Nejvíce vitamínu C obsahují šípky, které ještě nepřešly mrazem, a proto se jejich sběr doporučuje právě v současné době. Můžeme však sbírat i šípky mrazem přešlé, což sice představuje částečnou ztrátu uvedeného vitamínu, měkčí plody jsou ale zase vhodnější na přípravu různých marmelád také proto, že jsou sladší.

Co se pak týká sušení, lze využít i moderní sušení v troubě, teplota sušení by se ale měla pohybovat mezi 60 a maximálně 70 stupni Celsia a šípky lze před sušením mírně pomačkat – tradiční sušení je ale pouhým působením sluníčka na větraném místě.

Šípkový čaj se má louhovat, ne zalívat vařící vodou

Vitamín C totiž patří k látkám, jejichž obsah v surovinách nebo pokrmích se ztrácí prostřednictvím celé řady procesů, kromě oxidace především působením tepla.

Proto se při přípravě čaje, což je zřejmě nejčastěji využívaný způsob konzumace šípků, doporučuje nezalévat nasbírané šípky vařící vodou, ale nechat rozdrcené šípky vyluhovat přes noc ve studené vodě. Tekutinu pak přecedíme přes plátno nebo sítko s co nejmenšími otvory.

Varem se navíc z šípků neztrácí jen vitamín C, ale i část dalších vitamínů, které plod obsahuje, konkrétně vitamíny A, B₁, B₂, B₃ a K.

Sirup z šípku jako lék

Plody šípku ale obsahují kromě zmiňovaných vitamínů také mnoho dalších pro tělo prospěšných látek, například rutin, trísloviny, silice, flavonidy nebo minerální látky, jako je vápník, fosfor či draslík. I proto byl odvar z šípků nebo šípkový sirup v minulosti využíván k léčbě celé řady chorob, včetně paradentózy či onemocnění dásní.

Konzumace šípků přispívá k detoxikaci organismu, působí močopudně a má také hemostatické účinky – tedy účinky zastavující krvácení.

Hlavní přínos konzumace šípků a produktů z nich vyrobených ale spočívá v celkové podpoře imunity a v prevenci nachlazení (jejich konzumace podporuje zásobování organismu kyslíkem).

Dobrou zprávou je, že v naší krajině roste několik variant šípků a všechny z nich mají obdobné účinky, byť se podíl jednotlivých složek v různých keřích šípků pochopitelně mírně liší, také podle stanoviště, kde rostou. Rozdíl nicméně není ani v případě různé barvy květů šípků – zajímavostí přitom je, že v minulosti se právě i květy šípku používaly k výrobě sirupu jako dochucovadla k méně výrazným jídlům. K přípravě čajů se také běžně využívají mladé jarní výhonky, takže tento keř je využitelný v několika fázích roku. Nyní jde ale především o plody.

Šípková marmeláda: stačí i jen polovina cukru

Jak již bylo řečeno, nasbírané a usušené šípky lze použít k přípravě šípkového čaje, také ale třeba k výrobě marmelády. K tomu lze dohledat množství různých receptů, lišících se hlavně poměrem množství použitých šípků a cukru. Obvykle se přitom zmiňuje podíl 1:1, na příslušný podíl šípků je ale možné použít i jen poloviční množství cukru. Marmeládu lze kromě toho ještě dochutit, například špetkou mletého hřebíčku, to ale již záleží na chuťových preferencích každého výrobce.

Princip výroby marmelády je poměrně snadný – očištěné a omyté šípky se povaří v horké vodě (do doby, než změknou), šípky s vodou se následně rozmixují a přecedí přes sítko nebo plátýnko, přičemž cezení se doporučuje zopakovat. Následně se přidá cukr a vzniklá směs se povaří do doby, než zhoustne. Pak již stačí vše nalít do čistých sklenic, uzavřít je a nechat vychladnout.

Tepelným zpracováním šípků sice o část látek v nich obsažených přijdeme (především o vitamín C), produkt z šípků ale máme po celý rok k dispozici. Mimochodem – i v případě sušených šípků se uvádí, že konzumovat by se měly zhruba po dobu jednoho roku, neboť poté už nemají původní zdravotní účinky, byť příjemná chuť a vůně šípku zůstává.

Zdroje: <https://www.vitalia.cz/clanky/vitamin-c-zadarmo-sipkovy-caj-se-ma-louhovat-ne-varit/>

Rostlinné látky, které podporují zdravé cukry v krvi

Cukrovka je vážným onemocněním omezující značnou část populace. S přibývajícím věkem, špatnou životosprávou nebo stresem se toto onemocnění snadno projeví a trápí plno lidí. Cukrovka má však několik typů. První typ je považován za vážnou nemoc. Při tomto typu cukrovky se doktoři snaží pacienta naučit sžít se s tímto onemocněním a nasadit mu léčbu. Ovšem není zde žádné východisko, jak ji vyléčit úplně.

Druhý typ cukrovky nastává u lidí, kterým se v těle ještě vytváří inzulín, ovšem ne v tak vysokém procentu, jako je potřeba. Tito pacienti ale často bohužel končí u cukrovky typu jedna. Pravidelně jsou prováděny výzkumy na léčbu tohoto onemocnění. Nejvíce se lékaři snaží najít rostlinné směsi, které by cukrovku potlačily, ne-li úplně vyléčily. Jako nejúčinnější se ukázalo lněné semínko, které dokáže pomáhat ke správné regeneraci buněk.

Lněné semínko a cukrovka

Poslední výzkumy zjistily, že sloučenina LU6 obsažená v lněném semínku, má mimořádně zdravotní přínosy pro lidi

trpící cukrovou typu jedna. Ta totiž pomáhá zpracovávat cukr v těle, udržovat normální hladinu inzulínu v plazmě a odstraňovat nezdravý cukr z těla ven.

Ostatní zdravé látky

Ovšem toto není jediná látka, která proti cukrovce dokáže bojovat. Již dříve byly nalezeny látky, které dokáží pomoci pacientovi podobným způsobem. Jaké látky to jsou?

Prvním z nich je **arginin**, který pomáhá k obnovování buněk. Další látkou je **berberin**, který se nachází především v bylinkách a funguje podobným způsobem. Kukuřičné vlasy pomáhají zase snižovat hladinu cukru v krvi a regenerovat organismus u diabetiků typu jedna. Žlutá kurkuma, ve které je obsažen **kurkumin**, byla také studována a zjistilo se, že díky ní dochází k regeneraci buněk. Stejným způsobem působil i genistein obsažený v sóje a červeném jeteli. Je důležité nezapomenout také na stévii, jako na zdravé přírodní sladidlo, které dokáže spolupracovat s léky na cukrovku a jejich účinky prohlubovat.

Jste-li i vy jedni z těch, kteří bojují s cukrovkou, zařaďte do jídelníčku potraviny, které obsahují výše jmenované přírodní látky a zlepšete svůj zdravotní stav.

Zdroj: <https://ceskozdrave.cz/roslinne-latky-ktere-podporuji-zdrave-cukry-v-krvi/>

Jsem ráda, že se
konečně uvolňuje
atmosféra, která trvala
už opravdu dlouho.
„Covid“ si s námi
zahrával, jak sám chtěl,
i když není všemu
konec a obavy stále
jsou. Proto jsme se
chopili možnosti a
vyrazili na první výlet na

Při burčáku byla pěkná pohoda a nějakou flašku jsme vezli také domů. Dík za umožnění, a že se to rozhýbalo a bude víc možností.

Chci se ještě vrátit zpátky o nějaký den, kdy se 9.9. uskutečnil koncert Jakuba Pustiny a Gabriely Benáčkové v třebíčské bazilice, pořádané naším domovem. Byl to opravdu krásný zážitek. Právě kostel dá vyniknout takovým hlasům i hudbě, že ani v koncertní síni to není lepší. Ale nemůžu posoudit. Po velkém aplausu a poctě ve stoje se s námi rozloučili. Ještě jsme měli možnost vidět se s nimi venku při občerstvení u výborných koláčků.

Já jsem si vzpomněla na moji maminku, jaký měla ona sama pocit, když byla mladá a předstoupila se představit u Emy Destinové, se kterou měla odjet jako společnice do Ameriky. Bylo to přesně před 1. svět. válkou.

Moc děkujeme vedení domova za umožnění tohoto zážitku a byli bychom rádi, kdyby okolnosti dovolily uskutečnit toto vystoupení ještě tady v domově.

Příspěvek od pí Tinusové ze III. Patra

Takže vám uvedu několik příkladů:

Lupénka a jiné dermatózy nejsou nemocí kůže. **To se pouze na kůži projevuje přiotrávení člověka a špatná funkce čistících orgánů.** Musí se léčit zevnitřku a mazání mastiček na kůži je jen doplněk, který má důležitost snad jen jako pochybné kosmetikum.

Bolestí v kyčlích se nezbavíte totální endoprotézou kyčelního kloubu. Zbavíte se jí **léčením jater, žlučníku a žlučvodů a rozpuštěním žlučnickového bláta, písku a kaménků**. Velmi důležitá záležitost je i stav močových cest a **měchýře**, zrovna ten se velmi podepisuje na stavu kyčlí, podobně jako žlučník. Léčení žlučníku neznamená jej uříznout! Pokud již k té endoprotéze došlo, nezlobte se na chirurga. Ten jen zachraňuje, co zpackal jeho kolega internista.

Příspěvek od p. Ing. Tesaře z I. patra

Pokračování v příštím čísle.....

9. 9. 2021 Bazilika sv. Prokopa

Jak se říká do třetice všeho dobrého. Jakub Pustina si tentokrát pozval velmi významného hosta. Hosta světoznámého formátu. Měli jsme tu čest osobně poznat operní pěvkyní Gabrielou Beňačkovou. Je to obdivuhodná žena, která má za sebou úspěšnou pěveckou kariéru. Vystupovala snad ve všech významných koncertních sálích celého světa. Bez pochyby se tento nezapomenutelný zážitek vryje do paměti všem, kteří měli možnost zde být. Slyšet magistru (MgA.) Gabrielu Beňačkovou naživo a moci se s ní osobně setkat bylo pro mnohé nepřestavitelné.

Autogramiáda, která se konala v závěru večera, navíc umocnila příjemné pocity a emoce všech přítomných.

Při pohledu na děti, které začaly chodit do školy, vzpomínám na svoji první lásku, z první třídy.

Tenkrát jsme psali péry se špičkami, které se namáčely do inkoustu. Kalamáře byly zabudovány v lavici. Byly bez víček a my používali víčka z tvrdého papíru, které nám věnovala mlékárna.

Já neměla nic lepšího na práci, než víčko ohnout a namočit do inkoustu.

Když přišla paní učitelka do třídy a viděla, co se stalo, rozlobila se a řekla, že budu odpoledne po škole. V tom se ozval za mnou sedící žák – Jirka.

Řekl, že to udělal on. A tak zůstal po škole. No byl to prostě gentleman.

Po obědě jsem na něj počkala před školou, abych mu poděkovala a on mě doprovodil přes náměstí až k našemu domu.

Když jsem měla hodinu klavíru v Lidušce, nosil mi Jirka noty.

No, byli jsme prostě dvojka.

Naší lásce udělala konec až třetí třída, kdy já zůstala v áčku a Jirka přestoupil do béčka. Ale vzpomínám dodnes..

Přírodní divadlo Třebíč

V minulém článku jsem se letmo zmínil o mém, nejvýznamnějším domě, a to byl dům Jednoty katolických tovaryšů, který se v letech 1950 – 1951 stal Okresním domem pionýrů a mládeže, jehož prvním ředitelem byl pan Mládek. V průčelí domu, vysoko nad vchodovými vraty, byl malý letopočet MCM (1900). Zřejmě to byl rok přestavby areálu.

Při pohledu proti domu byl po levé straně obchod pana Topinky, který vyráběl a prodával čepice a některé kožešinové výrobky. Na pravé straně byla okna do hospody, která byla otevřena pouze v sobotu odpoledne a v neděli. Průčelí domu vévodila velká, obloukovitá, dvoukřídlová vrata, jejichž jedna půlka zůstávala přes den otevřena. Po vstupu do průjezdu, bylo dláždění do kopce. Na levé straně byl vstup do dvou malých bytů, po pravé straně vstup do malé haly, kde byly jednak dveře do hospody a také dveře do sklepa, ve kterém bylo uskladněno pivo. Ve sklepě byla studánka, která nikdy nevysychala. Byl zde také vzduchojem s pumpou a s velkým kolem, s nímž jsem chodíval točit, aby byl správný tlak vzduchu pro čepování piva.

Po vstupu do hospody byl vpravo výčepní pult, později vedle něj nainstalovali elektrický motor s pumpou na čepování piva. Po vstupu každého upoutal na levé zdi krásně namalovaný pavouk křížák, v obrovském provedení. V pavučině i vedle ní byl verš: Tovaryšů hospoda, kteří se tu schází..atd.Tuto překrásnou malbu provedl p. Urbánek z Třebíče. Hospoda byla ze dvou částí oddělena dvěma schůdky. Naproti vchodu byl z malé haly vchod do spolkové knihovny, která se chlubila některými významnými díly, např. Palackého „O historii národu českého“. Z této malé haly vedly schody do prvního patra, kde byly čtyři byty. Uprostřed areálu byl poměrně velký čtvercový dvůr, kde byla pro byty hospodářská zařízení na dřevo a uhlí a dva velké vchody do divadelního sálu (přes šatnu návštěvníků a přes přímé dvojité dveře).

Sál byl vybaven židlemi. Jeviště bylo na tehdejší dobu dost veliké, s oponou na dvě strany. Vedle sálu byl přístavek, který sloužil k setkávání

Pod budovou, v místě jeviště, byl podchod, který ústil do zahrady za budovou. Po několika schodech bylo možno vyjít do úrovně hlavního sálu a přístavku a pak širokým ozdobným schodištěm do přírodního jeviště, které bylo z každé strany lemováno šesti lipami. Přírodní jeviště bylo na vyvýšené mezi, v níž byla zabudovaná betonová nápovědka. Po stranách jeviště byly dvě „chatičky“ pro účinkující. Ve středu zahrady stál velký hudební altán, kulovitého tvaru. Zřejmě bylo počítáno s možnými koncerty a s živým hudebním doprovodem ke hrám.

V letech 1981-82 byl celý krásný areál zbourán a na jeho místě vystavena funkcionalistická stavba, známá dnes pod jménem Forum.

18

Pan Matějů, kytara, zpěv.

Klub ručních prací, oslava narozenin

Pétanque v zahradě za kaplí.

Výlet na Sádek, ochutnávka burčáku.

Pondělky s panem Matějů.

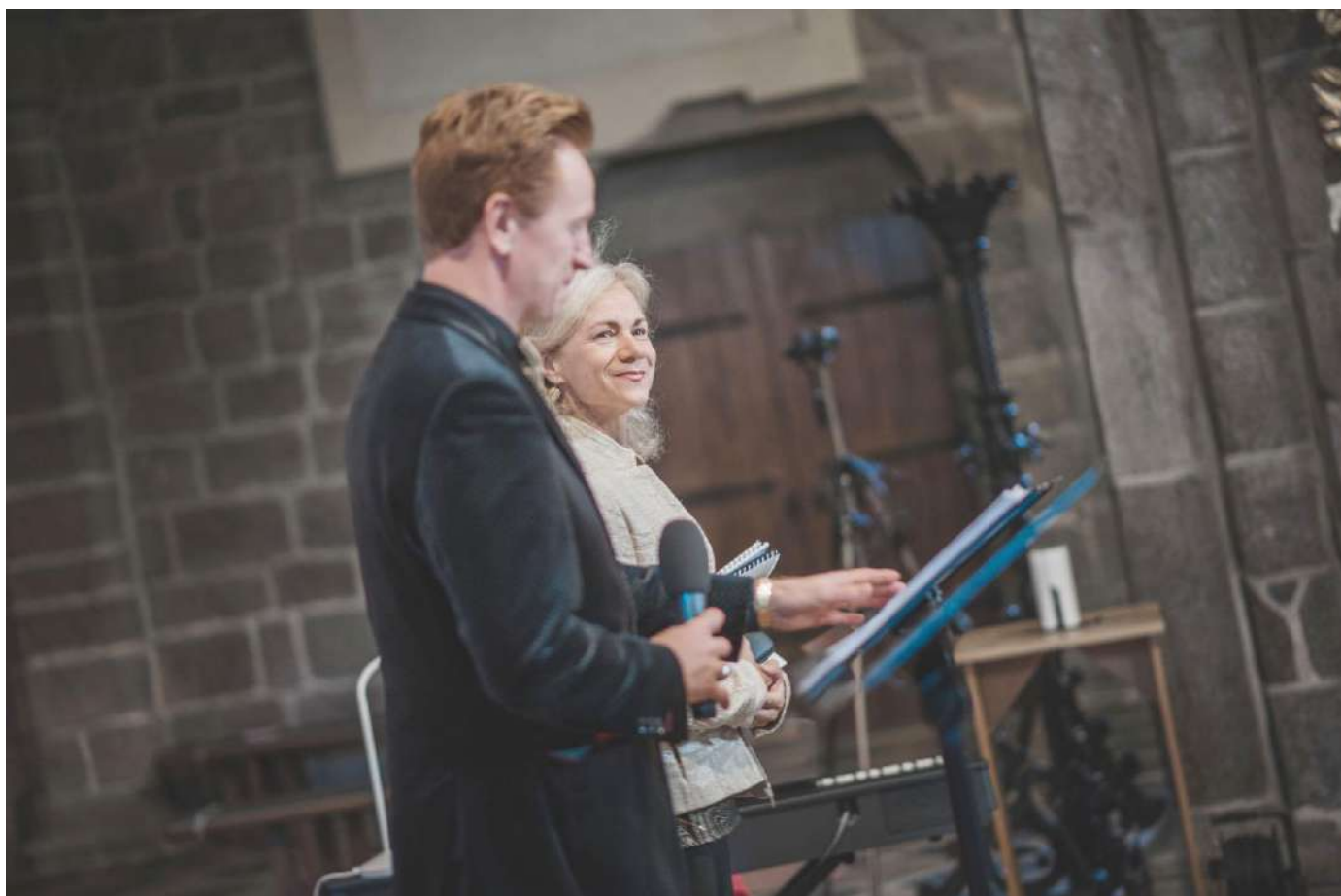
Hudba: Fialová a Švarc.

Oslava obyvatel narozených v září.

Pěvecký galakoncer v Bazilice sv. Prokopa : Gabriela Beňačková, Jakub Pustina, Marta Vašková

Blíží se podzim..

Návštěva koncertu v bazilice

Canisterapie

Kdo vymyslel ...

Henry Ford - překvapivý bojovník za práva dělníků, který zavedl 8 hodinovou pracovní dobu

původně vyšlo: Lidové noviny - 1930, autor Berty Ženatý.

Americký továrník Henry Ford je znám jako člověk, který ve své továrně zavedl sériovou pásovou výrobu automobilů. Víte ale, že jako první zavedl pětidenní pracovní týden nebo osmihodinovou pracovní dobu? Článek z roku 1930 vám prozradí, co dalšího Henry Ford pro své dělníky plánoval.

Pět dní do týdne, deset měsíců do roka pracovati budeš!

Zakladatel a »inventor« vynálezce pětidenního týdne Mr. Henry Ford je v Evropě.

Co dělá, nač se vlastně přijel podívat — to nikdo určitě neví. Bohužel se doposud pokusy vláskati ho do naší republiky nedaří. Je to škoda — měl by si odskočit letadlem do země, kde je tak populární a kde nejdříve v Evropě našel jeho výrobní systém paralely.

Konzervativní americký průmysl vidí v Old Henrym ono enfant terrible, které si usmyslilo dělat v průmyslu skoky na bok, do výše, dopředu, udělat kolo a tři kotrmelce

Kdo vymyslel ...

za zebou — pak se poklonit, oprášit ruce a poslat polibek obecenstvu: Voila, tady jsem! Po každé takové průmyslové gymnastice se ukáže, že Ford přistál zase o ten proslulý kousek napřed.

Old Henry je také ten »dark horse — temný, tajemný kůň«, který je vyváděn ke startu spolu s ostatními. Když pak závod začne a když se koně v plném trysku dávají do finishu, tu černý závoj s koně padá a z vítězného jokeye se vyklubává zase známa kostnatá postava Mr Forda.

V Americe nad tímto podivínem, který točí klikou od automatu na auta, říkají: Což Ford! Ten si může dát nohu za krk, chce-li. Načež Ford se prý ve svém vysokém stáří s úspěchem o to pokusil — a dokonce se dal tak vyfotografovat...

Nežli Ford nasedl na loď, aby protrampoval Evropu, zahalil se do své věštecké tógy, vztáhl ruku a promluvil: **Aj, vidím desítměsíční rok! Deset měsíců pracovati budeš!**

Americká veřejnost ví, řekne-li Henry »vidím, myslím«, že již má nějaký ten kumšt opětně v rukávě, že pak jenom stačí kývnout kouzelnou průmyslovou hůlkou a div je hotov. Zase nastupuje temný kůň ke startu, a nežli zvon zazvoní, budou diváci koprnět nad novým překvapením.

Statisíkové mu budou tleskat, ale desetitisíkové by mu za to nejraději napleskali.

Však je v dobré paměti, když Henry buchnul na stůl pěstí a vykřikl: Osm hodin pracovati budeš!

Chrámová opona se roztrhla od shora dolů. Velkopřůmyslníci američtí prokleli Forda — palce dolů. Bankéři mu chtěli podbrknout židli!

A pak zase zarumploval hrom za oponou a ozvalo se: **Pět dolarů nejméně na den platiti budeš!** a v zápětí poznovu zahřmělo: **Pět dní v týdnu pracovati budeš!**

Opona se roztrhla zesponu nahoru — a mnoho hlav, které zešedivěly v těžkém průmyslu, chodilo s popelem na hlavě.

Dnes již malá retrospektiva ukazuje, že pětidenní, čtyřicetihodinový týden zavedený v Detroitu před čtyřmi lety se rozšiřuje čím dále tím více. Z třicetipětí hlavních automobilek dvanáct přijalo Fordovu metodu. Mnoho hutních společností zavedlo tento způsob práce.

Kdo vymyslel ...

General Motors chystá se postavit svou výrobu s Fordem na stejnou úroveň, stavební průmysl zavádí tento systém v zimních měticích — kanceláře ho přijímají hlavně v létě. Také silniční průmysl přijal ve velkých rozměrech pětidenní týden, protože mu nestálo za to, aby rozdělával práci na sobotní půlden, za nímž následoval celý prázdný den.

Kdysi nebrali Američané Forda příliš vážné — dnes pozorují jeho průkopnické experimenty se zájmem. A když dnes starý Henry ke svému prorokovanému desítiměsíčnímu roku dodává: Pozor na nezaměstnanost! Ta není přírodním zjevem, nýbrž makovým důkazem neznalosti zákonů hospodářské hygieny!, pak každý ví, že Ford myslí daleko dopředu, že svými prsty poznává nejen záchvěvy ve vlastní továrně, ale i v zemi — i světě.

Ford ví! On si jen hraje na toho prostoduchého člověka — Američané to mají rádi u svých vůdců. Ale on přesně ví! Věří statistikám, věří v human element, v lidský element průmyslové práce. V ten element, bez něhož by byly stroje rezavějícími kusy železa.

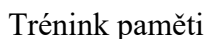
On ví, co lidský stroj může vydržet, lékaři mu předkládají pravdivé statistiky opotřebování nervů, mysli, těla. Vypočítají mu, jaké hříšné peníze stojí turn over — záměna lidí, zaučování nových lidí, ranění nových lidí, nežli se z nich stane klidná stará garda, které běží práce pod rukama jaksi ze zvyku.

Ve Fordově mysli nejsou pouze desítky, tisíce zaměstnanců neurčitým pojmem »strašně mnoho lidí«, nebo stádem, které se přihání i odhání podle potřeby, jemu jsou to řidiči strojů. Vyplácí se pečovat o ně. Jemu i jim se to vyplácí.

Ford opírá své proroctví o statistiku průměrů. Neotevře prostě okna a nezavolá do světa: Deset měsíců! Statistické křivky, data připravená inteligentními lidmi chápajícími mohutnost rozběhlého průmyslového kolosu mu vložili do úst jeho známé: Člověk musí mít změnu a dobrý odpočinek!

Henry Ford oznamuje: Desetiměsíční rok nepřijde rázem, rozkazem, bude musit být zaváděn postupně. Ale přijde! Vždyť jsme měli daleko větší a závažnější přelomy v dějinách průmyslu.

Škoda, že se Ford nezastaví v naší republice. Uviděl by, že se již také zde udělal krok ve velkém slohu po jeho vzoru. Ve Zlíně. Ovšem ve výrobě aut a ve výrobě bot je rozdíl — hlavně v tom lidském elementě. U střevíčků je zaměstnáno veliké procento žen. Toho problému Ford neměl. Ale již v naší republice se touto otázkou hnulo! Ani zde to nepůjde přelomem, rozkazem — bude k tomu zapotřebí odstupňovaného úsilí.

Doplňte rčení:

Doplňte zvíře do rčení:

30

Pohlaví dítěte? To je jen drobný, bezvýznamný detail.

Doma jsme už měli tříletou dcerku, když jsem se chystala do porodnice. Tenkrát nebyl otec u porodu žádoucí, navíc byl leden, chřipková epidemie, a tudíž zákaz návštěv v nemocnicích.

Jakého pohlaví bude naše druhé dítě, jsme do poslední chvíle nevěděli. Na ultrazvuku se miminko schválně natáčelo tak, aby nebylo nic poznat. A tak to mělo zůstat až do konečného okamžiku jako překvapení. Ve dvě v noci jsem porod zdárně zakončila: „Máte holčičku, jak se bude jmenovat?“ Úleva, štěstí, únava... Každá maminka to zná.

Zatímco jsem úpěla na porodním sále, manžel byl doma s naší starší dcerkou. K ránu zavolal do porodnice, aby zjistil, jak se věci mají. Sestřička mu do telefonu sdělila skvělou zprávu: „Máte syna, gratuluji!“ Váhy a míry uvedla dobře, spletla se „pouze“ v tom poměrně důležitém – v pohlaví dítěte.

Pro každého muže (nebo téměř každého) je narození syna něčím takřka posvátným. Tím spíš, když už doma holčičku má. Nejinak tomu bylo i u mého manžela. Zachvátil ho pocit neskutečné pýchy a hrdosti a objem jeho ramen se zdvojnásobil. Nedbaje na velmi časnou hodinu se rozhodl, že musí celému světu dát na vědomí tu úžasnou zprávu.

Vytácel jedno číslo za druhým, budil příbuzné, známé, kamarády... Všem hrdě oznamoval, že má syna. Pokaždé si vyslechl uznalé „poplácání po ramenou“ a to, jaký je borec. Po celý den se hrdý tatínek opájel představami, co všechno bude jednou s naším Tomáškem podnikat, když ho z radostného rozjímání vyrušil zvonek. Za dveřmi stála sousedka a gratulovala manželovi k narozené holčičce. Prý byla zvědavá, (věděla, kdy jsem odjela do porodnice) a zavolala tam.

Manžel její gratulaci přijal, ale maličko ji poopravil: „Ale to vám řekli špatně. My máme chlapečka.“

Když zavřel dveře, přepadla ho náhlá nejistota. „Co když to řekli špatně mně?“ Chvíli váhal a pak třesoucí se rukou vytočil telefonní číslo do nemocnice. Dozvěděl se „krutou“ pravdu. „Ne ne, pane Machálku, nemáte chlapečka, skutečně je to děvčátko.“

Nevím, co všechno v tu chvíli prožíval. Nikdy mi nedal ani náznakem najevo, že by byl z druhé dcerky zklamaný. Miloval ji celým svým srdcem. Ale v tu chvíli mu do smíchu asi nebylo. On už vlastně měl syna! Celý den se s tou skutečností mazlil, těšil, radoval se. A o toho chlapečka přišel, ztratil jej. Na náladě mu rozhodně nepřidalo ani to, že musel znovu zavolat všem, komu volal ráno, a uvést novinku na pravou míru. Ten omyl byl pro všechny zdrojem opravdového veselí a manžel se skřípěním zubů poslouchal vtipné hlášky o „křivochcalkách“, o tom, že asi přebíral, že do třetice se mu ten kluk už možná povede...

Záhadné zvonění

Vždycky jsem milovala bouřky. Celé hodiny jsem se na ně dovedla dívat z okna. Když mě ale jedna velmi zlá zastihla na samotě u lesa, začala jsem se bát.

Žijeme s manželem skoro na samotě. Vždycky jsme si takové bydlení přáli, protože život ve městě nás začal unavovat. Nejprve jsme na samotu jezdili pouze přes léto, ale po pár letech to tam manžel tak zvelebil, že se tam dalo pobývat i v zimě. Nakonec jsme se rozhodli, že se vzdáme bydlení ve městě a přestěhujeme se na samotu.

Dojíždění za prací a nákupy nám nevadilo, za ten neskutečný klid to stálo. První sousedy jsme měli tři kilometry daleko. Já jako malířka jsem zde našla tolik potřebný klid na práci. Když mi došly nápady, stačilo vyrazit na louku nebo do lesa a inspirace přicházela sama.

Takto jsem si vyšla do přírody i ten osudný večer. Nic nenasvědčovalo tomu, že by mělo pršet. Sotva jsem ale zašla do lesa, zaslechla jsem v dálce hrom. Nikdy jsem se bouřky nebála. Dokud jsme bydleli ve městě,

stála jsem hodiny u okna a pozorovala, jak lítají blesky. Přišlo mi to fascinující.

Rozhodla jsem se, že se raději vrátím. Přece jenom pobývat v lese za bouřky není zrovna bezpečné. Vypadalo to, že se blíží konec světa. Proto se mi neskutečně ulevilo, když jsem konečně dorazila domů. Převlékla jsem se do suchého a usedla v obýváku ke krbu. Manžel zrovna dovařil čaj.

Po pár minutách zazněl tak strašlivý hrom, že jsem se začala bát. Po něm přišly ještě dva takové. Dostala jsem strach. Celý pocit neskutečna navíc umocňovalo neutuchající zvonění domovního zvonku, který už měsíc nefungoval.

„Kdo k nám teď může v takovém počasí jít?“ otázala jsem se manžela. „Jdi se tam podívat,“ odvětil. Něco mi říkalo, že bych tam neměla chodit sama. „Pojď se mnou, já se bojím,“ houkla jsem. Manžel vstal a šel.

Ke dveřím jsme dorazili společně. Když jsme otevřeli dveře a vyšli ven, nikdo tam nebyl. Jak jsme tak stáli na prahu, najednou do domu uhodil kulový blesk. Vlétl přímo do obýváku, kde jsme ještě před chvílí seděli.

Lekla jsem se tak, že jsem strachy poskočila. Když jsme se vrátili do obýváku, čekala tam na nás neuvěřitelná spoušť. Blesk se prohnal celým obývánkem, krom televize zničil rádio a sedačku. Manžel se po prvotním šoku vrátil k tomu, kdo to zvonil. Druhý den jsme se ptali sousedů, zda se u nás večer nestavovali. Odpovědí nám bylo jednoznačné ne, všichni byli schovaní před bouřkou. Manžel zkusil na zvonek zazvonit, ale opět nefungoval. Nemám komu poděkovat za záchranu života, ale nebýt toho zvonění, už jsme tu dnes nemuseli být. Zdá se, že nás ven vylákala nějaká vyšší moc.

Zrcadlo mě varovalo

Poté, co kdysi před lety zemřela moje milovaná babička, odstěhovali rodiče všechny její věci k nám na půdu. Tam ležely dlouhá léta, aniž by je někdo protřídil nebo si některé vzal na památku.

Čas plynul dál. Postupně odešli na věčnost i moji rodiče. V domě jsem tak žila už jen já s manželem Ivanem a naší dospělou dcerou Jitkou. Jednoho dne jsem se rozhodla půdu trochu vyklidit. Mezi starými a více méně nepotřebnými věcmi po babičce jsem objevila i jedno středně velké zrcadlo.

Líbilo se mi, jak vypadalo starodávně, a rozhodla jsem se, že ho pověším na chodbu. Nevěděla jsem, jakou má ve skutečnosti tajemnou moc. Když jsem si po pár týdnech před odchodem ven kontrolovala účes, všimla jsem si, že mám na tváři pramínek krve. Sáhla jsem si na obličej ve snaze krev setřít, ale žádnou jsem tam neměla. V zrcadle se ale odrazela a bylo jí čím dál víc.

Rozběhla jsem se do koupelny, abych se podívala do jiného zrcadla. V něm však bylo všechno v pořádku. Nechápala jsem to. Jenže jsem spěchala na setkání s kamarádkou, takže jsem to dál neřešila. Nasedla jsem do auta a rozjela se. Jezdila jsem vždy opatrně, ale co je to platné, když se vždycky objeví někdo, kdo řídí bezohledně. Z pravé strany do mě vrazil vůz, který mi nedal přednost. Odnosla jsem to naštěstí jen pár škrábanci a odřeninami. Z jednoho toho škrábance na tváři mi po obličejí tekla krev přesně tak, jak jsem to předtím viděla v zrcadle.

Další příhoda se zrcadlem se opakovala za necelý měsíc. V tom zmatku po havárii jsem na ni málem zapomněla, ale připomněla mi ji dcera, když mě k zrcadlu zavolala. Ptala se, jestli tam vidím něco divného. Já jsem ale nic neobvyklého nespatriila. Dcera vyplašeně tvrdila, že v odraze vidí svoji ruku v sádře. V tu chvíli jsem si vzpomněla na svůj zážitek se zrcadlem a celé jsem to dceři pověděla. Oběma nám to přišlo podivné, ale říkaly jsme si, že to byla asi jen nějaká souhra náhod. Jenomže čtyři dny nato si dcera skutečně zlomila ruku. Že by to zrcadlo skutečně ukazovalo, co se stane? Na další příhodu jsem ale raději nečekala a zrcadlo jsem odnesla zpátky na půdu. Později jsem ho prodala ve starožitnictví. Zajímalo by mě, ke komu se dostalo a jestli si uchovalo tu tajemnou moc předpovídat budoucnost.

PRANOSTIKY V ŘÍJNU

Říjen je desátý měsíc roku podle Gregoriánského kalendáře a má 31 dní. Jeho české jméno je odvozeno od jelení říje. Latinský název October znamená osmý měsíc a je odvozen z Římského kalendáře, podle nějž rok začínal březnem.

Slunce je začátkem října v souhvězdí Vah a přechází do souhvězdí Štíra.

V tomto měsíci pokračuje ve střední Evropě podzimní sklizeň a v českých zemích se tradičně slaví posvícení.

V katolickém náboženství je říjen věnován Panně Marii Růžencové a Andělu strážnému. Církev přiznávala modlitbě růžence zvláštní účinnost a jejímu společnému recitování i vytrvalé praxi svěřovala obtížné záležitosti". 2. října je svátek Anděla strážného. 7. října je slavnost Panny Marie Růžencové.

Teplý říjen - studený listopad.

Po teplém září zle se říjen tváří.

Touží-li září po roce, bude v říjnu bláta po ose.

Čím déle vlaštovky u nás v říjnu prodlévají, tím déle pěkné a jasné dny potrvají.

Když křížový pavouk se v říjnu ukrývá a nevyhlédá, není daleko do sněhu.

Je-li říjen velmi zelený, bude zato leden hodně studený.

Bouřka v říjnu třebas malá, sotva na to zima stálá.

Říjen když blýská, zima plíská.

Kolik dní v říjnu uplyne do prvního deště, po tolik dnů bude i v zimě pršet.

V říjnu mnoho dešťů, v prosinci mnoho větrů.

Mlhy v říjnu - sněhy v zimě.

Studený říjen - zelený leden.

Co v říjnu zimy přibude, v lednu jí opět ubude.

V říjnu mráz a větry - leden, únor teplý.

V

36

Pro zasmání...

I při alkoholu se naučte říct ne.

Příklad: „Dáš si víno?“

„A proč ne. „

Ráno jsem se omylem napil vody místo slivovice. Málem jsem se posral strachy, že jsem ztratil chuť.

Angličan se ptá Čecha: „Po které straně tu jezdíte? Po levé nebo po pravé straně? Čech mu odpoví: „Mezi dírami, kamaráde.“

Koukám na sebe do zrcadla, jaká jsem krásná a přitažlivá. Jako by mi bylo dvacet. V každém případě si tohle víno ještě koupím.

Podle nejnovějších analýz ministerstva dopravy a vlády je technický stav českých silnic na jedničku. Zařadit vyšší rychlostní stupeň je na vlastní riziko.

„Socialista je člověk, který vám dá peníze v nouzi, do které byste se nikdy nedostali, kdyby vám je předtím nesebral.“

Nejdrsnější vtip století? „Počítače a mobilní telefony byly vytvořené proto, aby nám ušetřily čas.“

Říká blondýna blondatému doktorovi: „Pane doktore, já na některých místech tloustnu.“ - „Tak tam nechodte.“

„Pokud to v manželství neklape, je chyba vždy na obou stranách. Jak na straně manželky, tak na straně tchyně.“

Čínské moudro pro dnešek - „Pes, který štěká, je nedovařený.“

„Pane doktore, jak dopadla moje operace“ - „Nevím, já jsem Svatý Petr.“

Zastaví policie řidiče:

„Vaše doklady!“

Řidič našťavaně odpoví: „Děláte si srandu? Vy mi je před týdnem seberete a teď je po mně chcete?!“

„Když jsem si bral manželku, tak jsem si myslel, že bude vařit jak maminka. Ale ona chlastá jak tatínek.“

Nikdy se nevzdávej svých snů. Prostě spi dál.

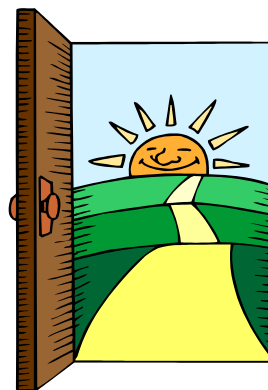
Jestliže je olivový olej vyráběný z oliv a řepkový z řepky, z čeho je pak dětský olej

paní Králová Marie
paní Dokulilová Marie
paní Nováková Miluše
paní Šteflová Helena
paní Solařová Jaroslava, PhDr.
paní Tinusová Ludmila
pan Svoboda Zdeněk
paní Kršková Jitka
paní Ptáková Božena
paní Vyskočilová Marie
paní Mašterová Danuška
paní Sobotková Marie

Přejeme vše nejlepší, hodně zdraví, štěstí, lásky a spokojenosti.

paní Švecovou Jitku, Mgr.
paní Mašterovou Danušku

Paní Věra Paulasová
Pan Petr Havelka

Přejeme vše nejlepší, hodně zdraví, štěstí, lásky a spokojenosti.

S lítostí oznamujeme, že nás navždy opustili:
Pan Antonín Diviš

Vydává: Domov pro seniory Třebíč, Koutkova - Kubešova, příspěvková organizace
Koutkova 302, Třebíč